nosti není třeba živn. oprávnění, ježto jde o činnost, která nepodléhá vůbec předpisům živn. řádu, poněvadž jde o práci námezdní, kterou koná sám stroj, jehož obsluha nevyžaduje kvalifikace ani zručnosti nebo vzdělání v živnosti kloboučnické.

Vzhledem k této obraně st-lově zkoumal tedy žal. úřad, zda tu jde o činnost podle čl. V písm. d) uvoz. patentu k živn. řádu či zda jest to živnost, kterou lze provozovati jen na základě opovědi (§ 12 odst. 2 živn. ř.). Žal. úřad právem popřel, že by tu šlo o námezdní práci nejnižšího druhu podle čl. V písm. d) uvoz. pat.

Předpis tento má na mysli samostatnou, tedy podnikatelskou činnost výdělečnou, kterou by bylo podle čl. IV uvoz. pat. k živn. řádu pokládati za živnost, kdyby nebyla výslovně vyňata z působnosti předpisů živn. řádu. Jde tu o nejprimitivnější druhy samostatné výdělečné činnosti osob, které zpravidla bez pevného stanoviště a bez pomocných sil vykonávají práce, k nimž není třeba žádné způsobilosti a vědomostí, a které může vykonávati každý, kdo má k nim potřebnou sílu tělesnou, a které, i když se někdy vykonávají v nějaké živnosti, nejsou s živností tou ani nerozlučně spojeny ani nejsou nezbytnou a nutnou součástí vlastní živn. práce.

Za takovou činnost však nelze pokládati valeterisování klobouků, které provozuje st-l resp. společnost jím zastupovaná. Sám st-l tvrdí, že tu jde o podnik, kde stroj nahražuje značný počet vyučených sil. Na takové podniky však nelze vztahovati předpis čl. V. písm. d) uvoz. patentu k živn. řádu.

K zodpovědění otázky, kterou bylo řešiti, tvoří dostatečný podklad provedené řízení, v němž byla podrobně vylíčena činnost, o kterou tu jde. Není tedy vadou řízení, že žal. úřad nekonal dalšího šetření a když komisionelně nezjišťoval, jak se napařování klobouků provádí.

Č. 10.996.

T i t u l y: Lze titul inženýrský propůjčený legionářskému důstojníku v roce 1918 technickým oddělením čsl. vojsk na Rusi uznati za platný název inženýrský podle cís. nař. č. 130/1917 ř. z.?

(Nález ze dne 13. ledna 1934 č. 21.777/33.)

V ě c: Jan V. v P. proti ministerstvu veřejných prací o potvrzení stavovského názvu »inženýr«.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Podáním z 21. března 1930 žádal st-l, štábní kapitán, u min. prací v Praze za úřední potvrzení stavovského názvu »inženýr«, který mu byl přiznán rozkazem »technického oddělení čsl. vojsk na Rusi« v druhé polovici října 1918. Žádost tu podrobně odůvodnil.

Nař. výnosem vyřídilo min. prací podání toto takto: »Vaší žádosti z 21. března 1930, o potvrzení osvědčení technického oddělení čsl. vojsk v Jekatěrinburku z 2. prosince 1918 a osvědčení technického oddělení min. vojenství čsl. republiky v Jekatěrinburku z 24. května 1919, o nichž se domníváte, že Vám těmito bylo uděleno povolení k užívání stavovského označení »inženýr«, nelze vyhověti z tohoto důvodu: O používání

názvu »inženýr« (Ing.) platí ustanovení cís. nař. ze 14. března 1917 č. 130 ř. z. Jelikož Jste neabsolvoval vysokou školu technického směru a nevyhovujete předpisům §§ 1, 2, 3 a 4 cit. cís. nař., musil by Vám používání názvu »inženýr« povoliti výslovně min. prací. Prvním, ani druhým osvědčením nebylo Vám uděleno povolení k užívání stavovského označení »inženýr«, nýbrž v těchto osvědčeních byl pouze Váš služební poměr (titul) označen jako »Inženýr, praporčík Jan V.« a »podporučík Ing. Ivan V. V.« Upozorňujeme Vás při tom, že jako absolvent vyšší státní průmyslové školy můžete se ucházeti o povolení užívati stavovského označení »inženýr« podle § 5 cís. nař. ze 14. března 1917 č. 130 ř. z.; podrobnosti upravuje vl. nař. z 10. listopadu 1921 č. 411 Sb., jímž se provádí cit. cís. nař.«

Proti tomuto rozhodnutí čelí stížnost, o níž nss uvážil toto:

Jak patrno z podání st-lova z 21. března 1930 a jak st-l ve stížnosti výslovně zdůrazňuje, nežádal žal. min. prací o udělení či přiznání stavovského označení »inženýr« podle cís. nař. ze 14. března 1917 č. 130 ř. z., nýbrž žádal v řízení správním a uplatňuje i nyní ve stížnosti nárok na potvrzení stavovského názvu »inženýr«, kterýž mu prý byl přiznán rozkazem technického oddělení čsl. vojsk na Rusi, tedy orgánem po názoru st-lově k tomu povolaným, v druhé polovici října 1918.

Nss nemohl uznati stížnost důvodnou.

Podle § 2 zák. o ss jest úkolem nss-u, aby rozhodoval v případech, kde někdo tvrdí, že byl nezákonným rozhodnutím nebo opatřením správního úřadu ve svých právech poškozen. Po rozumu § 5 tohoto zák. nezakročuje však nss v případech nezákonného rozhodnutí neb opatření některého správního úřadu z vlastní iniciativy, nýbrž musí býti o zakročení požádán stranou, která tvrdí, že byla nezákonně poškozena ve svých právech; strana, která tvrdí nezákonné poškození některým správním úřadem, musí tudíž vznésti k nss písemnou stížnost, kteráž musí vyhovovati formelním a materielním náležitostem zák. o ss a obzvláště musí zevrubně uvésti rozhodnutí nebo opatření správního úřadu, proti němuž stížnost směřuje, jakož i jednotlivé body stížní (§ 18 zák. o ss). Již z tohoto poslání nss-u plyne, že nss může zakročovati jen v případech, kde byla podána stížnost proti určitému konkrétnímu rozhodnutí nebo opatření správního úřadu, že však nemůže z moci úřední zasahovati do prakse úřadů správních. Vymyká se proto z kognice nss-u při přezkoumání zákonitosti nař. rozhodnutí, zda snad — podle udání stížnosti — »Technické oddělení na Rusi« přiznalo též jiným důstojníkům stavovské označení »inženýr« a že označení takové potvrdil žal. úřad u osoby jiné (u plukovníka Františka Z.).

Dále může nss jako soud republiky Čsl. po rozumu zák. z 2. listopadu 1918 č. 3 Sb. zkoumati jen zákonitost rozhodnutí nebo opatření správních úřadů republiky Čsl. a to na základě zákonných norem, jež platí v republice Čsl.

V daném sporu jde o to, zda st-l jest oprávněn užívati stavovského názvu: »inženýr«. Oprávnění užívati stavovského názvu »inženýr« bylo upraveno cís. nař. ze 14. března 1917 č. 130 ř. z. Že o otázce té nebyl vydán »zákon«, nýbrž »císařské nařízení«, má důvod v tom, že podle státního práva rakouského, platného před 28. říjnem 1918, bylo za urči-

tých právních předpokladů v základě § 14 státního základního zák. z 21. prosince 1876 č. 141 ř. z. právem rakouského císaře vydávati tak zvaná »císařská nařízení«. Takováto »cís. nařízení« měla podle § 14 zákl. zák. č. 141/1867 ř. z. za určitých předpokladů moc zákona. Že by předpoklady pro vydání cit. cís. nař. nebyly bývaly splněny, nebo že by se byly splnily zákonné předpoklady pro pozdější zánik platnosti onoho nařízení z roku 1917, stížnost netvrdí a nss neshledal.

Pak ovšem bylo také ono cís. nař. o stavovském označení inženýr v době převratu součástí právního řádu platného na území Čech, Moravy a Slezska a platí o něm ustanovení zák. z 28. října 1918 č. 11 Sb. o zřízení samostatného státu čsl., podle jehož čl. 2 »všechny dosavadní zemské a říšské zákony a nařízení zůstaly prozatím v platnosti«. Důsledkem ustanovení tohoto — již československého — zák. č. 11/1918 Sb. stalo se tedy i cís. nař. č. 130/1917 ř. z. dnem 28. října 1918 vnitrostátní zákonnou normou republiky Čsl., mající stejnou zákonnou platnost jakožto zákonná norma československá jako kterýkoliv jiný zákon československý. Ale pak lze na území Čech, Moravy a Slezska jak před převratem tak po něm dosíci oprávnění užívati stavovského názvu »inženýr« jen podle ustanovení cit. nař. č. 130/1917 ř. z. ve spojení se zák. č. 11/1918 Sb. z. a nař.

Cís. nař. č. 130/1917 ř. z. poskytuje nárok na stavovské označení »inženýr« jednak osobám, které absolvovaly určité vysoké školy a mohou předložiti formální průkaz o zkouškách v §§ 1 a 2 vypočtených, jednak osobám, které složily zkoušky na těchto školách za platnosti dřívějších řádů zkušebních (§ 3) a konečně osobám, které sice těchto vysokoškolských studií nemají, avšak vykazují vedle přiměřeného studia nižšího, že byly po jistou dobu prakticky zaměstnány a že zaujímají čelné nebo samostatné postavení a to obé v odborně technickém oboru (§ 5); posléze uvedeným osobám však neposkytuje císařské nařízení přímý nárok na stavovské označení »inženýr«, nýbrž ponechává min. prací, aby u každé z nich individuelně ocenilo vykonaná studia, praktickou činnost a postavení (viz Boh. A 743/21 a 2205/23).

Jiného způsobu nabytí oprávnění užívati stavovského názvu »inženýr« zákonodárství republiky Čsl. platné v Čechách, na Mor. a ve Slez. nezná a ani st-l normy takové neuvádí. Obzvláště nezná zákonodárství republiky Čsl. žádné normy, kteráž by pro oblast její uznávala udělení stavovského názvu »inženýr« »Technickým oddělením čsl. vojska na Rusi« a která by čsl. min. prací zmocňovala k tomu, aby takováto udělení stavovského názvu »inženýr« Technickým oddělením Čsl. vojska na Rusi potvrzovalo. Kde zákonodárství republiky Čsl. chtělo emanace válečných a revolučních orgánů vojsk zahraničních uznati, učinilo tak samo výslovným předpisem, jak tomu jest na příklad stran úpravy legionářského poměru zákonem č. 462/19, neb § 96 zák. č. 76/22, jichž se stížnost sama dovolává.

Nemůže-li však st-l žádání své tak, jak jest shora formulováno, opříti o žádnou normu zákonnou, platnou v republice Čsl., nemůže se důvodně cítiti poškozen ve svých právech (§ 2 zák. o ss), jestliže min. prací nař. rozhodnutím žádané úřední potvrzení nevydalo.

Za tohoto stavu věci jest pak lhostejno, zda žal. úřad v nař. rozhodnutí přihlédl ke všem přílohám st-lem předloženým v podání z 21. března 1930 a zda provedl či neprovedl v podání tom navržené důkazy listinné a důkazy svědky, a nelze proto mluviti o podstatných vadách řízení ve smyslu § 6 zák. o ss, když žal. úřad neprovedl tato šetření pro rozhodnutí věci irelevantní.

Bylo tudíž stížnost zamítnouti pro bezdůvodnost, aniž nss mohl v daném sporu zkoumati otázku, zda st-li přísluší nárok na udělení stavovského názvu »inženýr« podle § 5 cit. nař. z roku 1917, ani zda st-l po případě může z aktů zahraničních orgánů čsl. (zejména vojenských) před převratem a po něm, st-lem dovolávaných, vyvozovati nějaké důsledky pro užívání názvu »inženýr« jako případné součásti označení jeho vojenské hodnosti.

Č. 10.997.

Církevné veci. — Pokračovanie administratívné (Slovensko): Pre otázku, zda sú úrady administratívné kompetentné rozhodovať spory o dodávkach dreva rím.-kat. farárov, nie je rozhodnou tá okolnosť, zda právny základ povinnosti je či neni sporný, ale je rozhodná povaha onoho záväzku, zda totiž záväzok ten je verejnoprávny či súkromoprávny.

(Nález zo dňa 13. januára 1934 č. 244.)

Vec: Obec S. proti zemskému úradu v Bratislave o dodaní palivového dreva pre rím.-kat. farára.

Výrok: Napadnuté rozhodnutie, pokiaľ ním bolo zamietnuté odvolanie sťažujúcej si obce, sa zrušuje pre vadnosť pokračovania.

Dôvody: Okr. úrad v Starej Ďale rozhodnutím zo dňa 4. januára 1930 na základe žiadosti rím.-kat. farára Jozefa G. a kantora obce S. Viktora L., podoprenej opisom kanonickej vizitacie, zaviazal sťažujúcu si politickú obec S. k plneniu v tejto kanonickej vizitacii uvedenému ohľadom každoročného poskytovania deputátneho dreva. Toto svoje rozhodnutie odôvodnil s tým, že žiadosti sa muselo vyhoveť, poneváč z predloženého opisu kanonickej vizitacie bolo zjavne dokázané, že obec k tomuto plneniu je povinná.

Napadnutým rozhodnutím žal. úrad so zamietnutím odvolania tak sťažujúcej si obce ako i odvolaní rím.-kat. farára Jozefa G. potvrdil rozhodnutie okr. úradu z týchto dôvodov: Takto bolo treba rozhodnuť, poneváč tento záväzok politickej obce, ktorý pôvodne v smysle kanonickej vizitacie zaťažoval urbárnikov, prešiel na politickú obec, ktorá tieto ťarchy od nepamäti znášala, čomu ináč nasvedčujú najstaršie obecné rozpočty a účty, z ktorých nepochybne vysvitá, že obec tieto záväzky až do poslednej doby plnila, dalej tomu nasvedčuje obecné svedectvo vydané notárskym úradom a konečne kongruálny popis z r. 1896, v ktorom obec potvrďuje a soznáva, že je povinná vydať rím.-kat. farskému